

den paa vedkommende Ejendom hvilende Pantegæld, naar for ham særlig betydende Forhold taler derfor.

Ændringsforslaget Nr. 9 tilsigter at sidestille Overformynderiets Udlaansvilkaar mod Pant i fast Ejendom med Bankers, Sparekassers og private Udlaaneres, og ved Ændringsforslag Nr. 10 søges opnaaet, at Omsætning af Panteobligationer i Landbrugsejendom, udstedte i Henhold til Ordlyden i § 5, ikke hindres. Da Ejendoms skyldværdien for Landbrugsejendomme hyppigt ligger væsentlig under Laanevurderingen, foreslaas det, at Grænsen mellem Adgangen til at tage 4 pCt. og $4\frac{1}{2}$ pCt. sættes ved 75 pCt. af Ejendoms værdien, hvorved man kommer nærmere til 60 pCt.s-Grænsen af Laaneværdien, som Kreditforeningerne skal respektere, og saaledes skaber større Lighed mellem Laanevilkaar mod Pant i Landbrugsejendom end ved Lovforslagets 60 pCt.

ad nyt Afsnit II.

(Ændringsforslag Nr. 16).

Det katastrofale Prisfald paa Landbrugsprodukter, der begyndte for snart 4 Aar siden, blev af mange betragtet som en forbigaaende Vanskelighed, idet man regnede med, at det var et almindeligt Udslag af Konjunkturer, der vilde medføre, at de tidligere gældende forholdsvis gode Priser — for en kortere Tid — afløstes af lave Priser.

Imidlertid var dette en ganske fejlagtig Bedømmelse af Forholdene, ligesom de advarende Røster om, at vi gled ind i en langvarig Nedgangsperiode, ganske blev overhørt fra ansvarlig Side.

Resultatet blev imidlertid, at Priserne paa Landbrugsprodukterne lagde sig fast paa et meget lavt Niveau, ja gik endog saa langt ned, at man ikke før havde kendt noget lignende.

De herved opstaaede økonomiske Vanskeligheder øgedes yderligere derigennem, at det ene Land efter det andet greb til en Indskrænkning af sin Import, hvoraf fulgte, at dansk Landbrug i Løbet af et

forholdsvis kort Tidsrum var ført over i en „ny Tid“, hvor Afspærring og Kontingentering frembragte kunstig lave Priser for adskillige Produkter og begrænsede Mængden, der maatte afsættes.

Denne radikale Ændring i Omsætningen imellem Landene bragte vort Landbrug i alvorlig Fare. Rentabiliteten kunde ikke opretholdes, Underskuddet betød Formindskelse af henlagt Kapital eller Stiftelse af Gæld; mange havde i Forvejen Gæld af en saadan Størrelse, at den forringede Rentabilitet og formindskede Produktion ikke muliggjorde dens Forrentning.

Den udefra kommende Ulykke blev forstærket af indre erhvervspolitiske Forhold, idet vort indenlandske Prisniveau ikke i nævneværdig Grad ændrede sig i nedadgaaende Retning, skønt Landbrugets Produktion faldt til ned imod Halvdelen i Værdi.

Resultatet heraf blev, at Landbrugets Indtægter indgik i Forhold til Pristallet ca. 80, hvorimod Udgifterne maatte præsteres efter et *dobbelt* saa højt Pristal, nemlig ca. 160.

Kun i korte Perioder — og ikke gennem Aar — kan et Erhverv arbejde under et saa skrigende Misforhold mellem Indtægts- og Udgiftsniveau, og de, der forstod, hvad Landbruget erhvervs- og beskæftigelsesmæssigt betød for Befolkningen, og ikke mindst med Hensyn til Nødvendigheden af at opretholde vor Landbrugs eksport for at skaffe den for hele Erhvervs livet nødvendige fremmede Valuta, søgte at bøde paa det opstaaede Misforhold.

I dette Arbejde har Mindretallet fra første Færd gjort sin Indsats.

Det første — og i sig selv saare naturlige og nærliggende — Middel, som vi bragte i Forslag, var den *økonomiske Tilpasning* med Kravet om en Afpasning af Udgifterne i Forhold til Indtægternes Nedgang.

Ingen kan bestride, at den urimelige Ulighed havde været fjernet og mange Tab undgaaet, hvis Skatter, Renter, Lønninger og hjemlige Varepriser hurtig var blevet nedbragt og afstemt efter de ændrede Indtjeningsmuligheder.